Spoznávame Bibliu

Ján 14:1-14:6

14. KAPITOLA

V dnešnej relácii sa dostávame do štrnástej kapitoly Jánovho evanjelia. Rozdelenie Biblie do kapitol je výborná vec, pretože nám pomáha orientovať sa v nej; ale niekedy je to rozdelenie kapitol na nešťastnom mieste ako práve tu. Ježišove slová na začiatku 14. kapitoly sú totiž pokračovaním Jeho slov z konca 13. kapitoly, ktoré adresoval Šimonovi Petrovi.

Šimon Peter práve vyhlásil, že Zaňho položí aj život. Nato mu Pán Ježiš povedal, že ešte ani kohút nezaspieva a tri razy Ho zaprie. O niečo neskôr budeme vidieť, že sa to naplnilo. Ježišove slová zaznamenané v úvode 14. kapitoly mali Petrovi pomôcť preniesť sa cez túto noc, keď Ho zaprel, a priviesť ho späť do vzťahu s Bohom. Mali byť preňho potešením. Táto kapitola zmiernila šok pre množstvo ľudí od toho dňa až po dnešok.

Ježiš potešuje svojich učeníkov

> **„Nech sa vám srdce neznepokojuje! Verte v Boha, verte aj vo Mňa!“ (Jn 14:1).**

Ľudia na celom svete dnes hľadajú útechu a potešenie. Túžia po pokoji vo svojom srdci. Len Ježiš môže priniesť tú útechu, ktorej základom sú Jeho slová: „Verte v Boha, verte aj vo Mňa!“ Je to vlastne príkaz. Verte v Boha! Verte aj vo Mňa!

Sloveso *veriť* sa v tomto texte v gréčtine spája s predložkou *eis*, čo znamená „do“ alebo „v“. Keď Ján píše o spasiteľnej viere, vždy sa s ňou spája predložka. Viera nie je pasívna; znamená to veriť *v* niečo, veriť *v* niekoho. Ak veríš, že ťa auto dovezie domov, ako sa dostaneš domov? Len tým, že veríš? Nie, tak tomu veríš, že sa ním necháš odviezť domov. Rovnakým spôsobom sme aj spasení. Veríme v Krista, čiže v dôvere sa Mu odovzdávame.

Týmto výrokom jasne hovorí, že je Bohom. Veriť v Boha znamená, že nie si ateista; ale na to, aby si bol kresťanom, musíš mať osobnú vieru v Ježiša Krista.

> **„V dome Môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto?“ (Jn 14:2).**

V prvom rade si vyjasnime, čo je Otcov dom. Otcov dom je tento obrovský vesmír, v ktorom dnes žijeme. Žijeme na jednej veľmi malej planéte. Sme len malou smietkou v priestore. Žijeme v Otcovom dome.

Sir James Jeans ho nazval rozširujúcim sa vesmírom. Ľudia mali najprv predstavu, že hviezdy sú ako elektrické žiarovky, ktoré sú umiestnené na strope vesmíru. Potom začali bádať a zistili, že sme v slnečnej sústave, že sme v skutočnosti malou planétou, ktorá obieha okolo slnka, a že sú ešte ďalšie planéty, ktoré sa točia okolo slnka spolu s nami. Spolu s ďalšími solárnymi sústavami sa nachádzame v galaktickej sústave a keď sa zahľadíme na Mliečnu dráhu, uvidíme druhý koniec našej galaxie. Milý poslucháč, naša je len jedna galaxia. Keby sme sa dokázali dostať dostatočne ďaleko, našli by sme ďalšie galaxie, pri ktorých by tá naša vyzerala ako zrnko v celom vesmíre. Náš najbližší sused, Andromeda, je od nás vzdialená približne 2 milióny svetelných rokov. Ak by sme sa k tomuto susedovi vybrali ráno na kávu, nestihli by sme sa vrátiť na obed domov. Ani tieto galaxie nie sú koncom vesmíru. Za nimi sa nachádzajú tzv. kvazary. Astronómovia ich volajú kvazary, pretože je to pôvodom nemecké slovo, ktoré nevedia, čo znamená. Jednoducho nevieme, aký veľký je tento vesmír. Možno je nekonečný. Ak existuje nekonečný vesmír, potom musí existovať aj nekonečný Boh. Možno nás zahnal do kúta, aby sme museli uznať, že skutočne existuje!

Pán Ježiš povedal: „V dome Môjho Otca je mnoho príbytkov.“ Myslím si, že to povedal so šibalským úsmevom. On ich predsa urobil a vedel presne, koľko ich je. My nevieme, koľko ich je a možno nikdy ani nebudeme vedieť. To všetko urobil z lásky k nám. Možno si namýšľame, že máme veľkú hodnotu. Nechcem nikoho uraziť, milí poslucháči, ale viete, že ľudské pokolenie nie je hodné spásy? Boh nás mohol jednoducho vymazať z povrchu zeme a začať odznova. Mohol zničiť našu existenciu a asi by sme tu nikomu nechýbali. Ale to by potom nemohol preukázať svoju lásku. Preukázal by len svoje právo a spravodlivosť, ale nie lásku. Boh nás miluje. To je tá

najkrajšia a najúžasnejšia vec na tomto svete. Miluje teba i mňa; nie preto, že by sme boli hodní Jeho lásky. Miluje nás napriek tomu, že sme úplne skazení. Také je naše ľudské pokolenie. Sme jeho súčasťou. Ak to popieraš, pozri sa okolo seba.

„V dome Môjho Otca je mnoho príbytkov.“ Ako kazateľ som dlhé roky žil na fare. Na tej prvej som žil ešte predtým, ako som sa oženil. To bol príbytok! Bol to obrovský dom so štrnástimi izbami. Keď bol jasný deň, dovidel som v obývačke na plafón. Bol to studený dom a býval som len v jednom kúte v blízkosti krbu. Som presvedčený, že miesto, ktoré nám pripravuje Pán Ježiš, je oveľa lepšie.

„Keby to tak nebolo, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto?“ Do týchto slov Pán Ježiš vsadil všetku svoju reputáciu. Pripravuje nám miesto – to je niečo úžasné. V tomto obrovskom vesmíre je toľko miesta – no išiel pripraviť miesto tým, ktorí sú Jeho.

Apoštol Ján opisuje v knihe Zjavenia, ako videl a počul hlas mnohých anjelov okolo trónu, bytostí a starších. Povedal, že ich počet bol myriady myriád a tisíce tisícov. Máme obrovského a úžasného Boha. Keď sa pozriem na dnešný svet s miliónmi ľudí, kladiem si otázku, či sa nestratím niekde v dave. Ale Ježiš je tam a pripravuje miesto pre každého z nás, tým, ktorí sú Jeho. Nikto iný v nich nebude bývať, len my.

Pred viacerými rokmi som mal suseda, ktorý pracoval na výrobe zrkadla na 5-metrový teleskop, ktorý mal slúžiť v jednom observatóriu v Kalifornii. Na prvýkrát sa im ho nepodarilo vyrobiť, pretože pri brúsení sa pomýlili asi o miliónti centimetra. Keď sa im ho konečne podarilo zhotoviť, viackrát som sa ho pýtal, čo videli. Nakoniec už bol unavený z môjho nekonečného vypytovania a chcel vedieť, prečo ma to tak zaujíma. Povedal som mu: „Nuž, týmto teleskopom určite dovidíte na okno domu môjho Otca. Chcel by som vidieť, ako to tam vyzerá, pretože Ježiš mi tam pripravuje miesto.“

> **„Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som Ja“ (Jn 14:3).**

Toto je prvá zmienka v Biblii o tom, že Boh niekoho vezme z tejto zeme niekam na miesto, ktoré pripravil. Toto nebola nádej veriacich v Starej zmluve. Boh nikdy Abrahámovi nezasľúbil, že ho vezme niekam na nejakú hviezdu. Boh mu povedal, že rozmnoží jeho potomstvo ako hviezdy na nebi, ale zasľúbil mu večný domov na tejto

zemi. Starozmluvná nádej sa vzťahovala na kráľovstvo tu na zemi, v ktorom bude prebývať pokoj a spravodlivosť. To je naplnením Božieho zámeru s touto zemou. Osobne sa nazdávam, že výraz „nebeské kráľovstvo“ znamená Božiu vládu nad touto zemou. Boh povedal: „Ja som ustanovil svojho kráľa na Sione“ (Ž 2:6). To je Boží zámer s touto zemou. Neúprosne, bez váhania a nekompromisne smeruje ku dňu, keď posadí svojho Syna na trón tu na zemi. To bude nebeské kráľovstvo.

Učeníci museli byť vydesení, keď im Ježiš zjavil, že vezme svoj ľud – počnúc apoštolmi – z tejto zeme, aby boli s Kristom tam, ktoré im pripravuje miesto. Ako som povedal, toto je prvá zmienka o tom, ale nie posledná. Pavol o tom písal v Prvom liste Tesaloničanom 4, že zaznie povel a sám Pán zostúpi z neba. Jeho hlas bude ako zvuk poľnice a ako zvuk archanjela. Príde, aby svojich povolal. Prví vstanú tí, čo zomreli v Kristovi, a potom veriaci, ktorí budú nažive, spolu s nimi budú uchvátení v oblakoch hore v ústrety Pánovi. Tak budeme navždy s Pánom na mieste, ktoré nám pripravil. V Zjavení Jána čítame o Novom Jeruzaleme, meste, ktoré zostúpi z neba od Boha. Bude to nové mesto, nový koncept mestského života, milý poslucháč. Tam budú všetci veriaci, počnúc od apoštolov, prebývať naveky.

„A cestu, kam idem, poznáte“ (Jn 14:4).

Pozdvihuje ich do výšin, pretože tam, v tej hornej sieni, dopadol na nich tieň kríža a hriech klopal na dvere tej miestnosti. Pán Ježiš sa ich pokúša preniesť z toho tu a teraz k tomu, čo príde; z materiálneho k duchovnému a z pozemského k nebeskému. Hovorí im o dvoch veciach: o mieste a o ceste k tomu miestu.

„Tomáš Mu povedal: „Pane, nevieme, kam ideš. Ako môžeme poznať cestu?“ (Jn 14:5).

Medzi učeníkmi sedí apoštol, ktorého zvykneme nazývať pochybujúcim Tomášom. Zdá sa, že vždy má nejakú otázku alebo niečo spochybňuje. Vždy mal v hlave nejaký otáznik a náš Pán trpezlivo pracoval na tom, aby sa ten otáznik zmenil na výkričník. Som skutočne rád, že tam vtedy sedel a túto otázku položil, pretože je to dobrá otázka. Ak by sa ju nespýtal, nikdy by sme nemali túto nádhernú odpoveď Pána Ježiša, ktorá je zhrnutím celého evanjelia.

„Ježiš mu povedal: „Ja som cesta, pravda i život. Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze Mňa“ (Jn 14:6).

„Ja som cesta, pravda i život.“ V gréčtine je pred týmito podstatnými menami určitý člen. Ježiš povedal: „Ja som *tá* cesta.“ Nie je len niekým, kto nám ukazuje cestu, ale On sám je tou cestou. Žiadna cirkev či obrad ťa neprivedie k Bohu. Len Kristus ťa privedie k Bohu. On je tou cestou. Buď máš Krista, alebo Ho nemáš; buď Mu veríš, alebo nie. Ježiš takisto povedal, že je *tou* pravdou. Nehovorí, že vraví pravdu, aj keď aj to je pravda. On *je* tou pravdou! On je základným meradlom pravdy, On je kritériom pravdy. A je životom – *tým* životom. Nehovorí len, že žije. On je zdrojom a pôvodcom života, od najnižších rastlín až po najvyšší stupeň duchovného života.

„Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze Mňa.“ Zo všetkých náboženstiev a kultov spravil slepú uličku. Hovorí, že *jediná* cesta k Bohu je skrze Neho. To je dogmatické vyhlásenie! Pred niekoľkými rokmi mi raz jeden študent povedal, že nemá rád Bibliu, pretože je plná dogmatizmu. Súhlasil som s ním. Zvlášť poukázal na tento verš a povedal: „To je dogmatické.“ Povedal som mu: „To je pravda, ale uvedomuješ si, že základnou charakteristikou pravdy je to, že je dogmatická? Pravda musí byť dogmatická.“

Mal som učiteľku, ktorá bola tým najdogmatickejším a najpredpojatejším človekom, akého som kedy stretol. Trvala na tom, že 2+2=4. Nezáležalo na tom, čoho som mal po dve – či dve jablká, dve kravy alebo dva doláre – neustále trvala na tom, že 2+2=4. Bola dogmatická. Zistil som, že moja banka, v ktorej mám bežný účet, funguje na tom istom princípe. Akurát, že v mojom prípade to je 2-2=0 a berú to veľmi dogmaticky. Milý poslucháč, jednou zo základných charakteristík pravdy je to, že je dogmatická.

Treba však povedať, že nie všetko, čo je dogmatické, je aj pravdivé. Existuje veľa neznalosti a nevedomosti, ktoré sú dogmatické. Keď sa niekoho pýtam na cestu, nechcem, aby ma navigoval niekto, kto si nie je istý, ako sa tam dostanem. Chcem, aby mi cestu povedal niekto, kto presne vie, ako ďaleko mám ísť a kde mám odbočiť. Tomuto mladému študentovi som povedal: „Za posledných dvetisíc rokov prišli milióny ľudí ku Kristovi na základe výroku: „Ja som cesta“, a zistili, že je to pravda, pretože tá cesta ich priviedla do neba. Prečo sa o tom sám nepresvedčíš? Pán Ježiš povedal, že sa nedostaneš do neba, ak len nie skrze Neho. Prečo by si to nevyskúšal a nepresvedčil sa o tom?

Jedného dňa sa apoštolovi Tomášovi poďakujem za to, že v tej hornej sieni sa spýtal Pána Ježiša: „Ako môžeme poznať cestu?“ Bez toho by sme nemali túto úžasnú odpovedať v Jánovi 14:6.